БАГРЯНА ПІРАМІДА

Сонет

Від неї кров – сторіками сторік,
Земля наскрізь гарячкою просякла.
Вона встає, багряна, хмаросягла,
Уся – німий в пустиню синю крик.

Немов живий, прокляттям дише лик...
Чиясь рука, погрозою набрякла,
Возстала в твердь – і впала, і заклякла...
Десь увійшов ще глибше в груди штик...

А в висоті, на виклублені хмари –
Чорніш ночей нерукотворні мари, –
Блідий, мов плат, у пурпурі від ран,

Весь у страсній незамкнутості зору,
Простерся вождь, недвижен, бездихан,
Небострімку увінчуючи гору.

Прага, 1928.